

Harkai Vass Éva

o. o. mint íróasztal és a tárgyak (ment-e elébb)

*még mindig az eszterlánc és a katipatika
kemény a/4-es fedelén írok
más és más időben
más és más verseket
csupa haszontalan dolgok
ami az életem
mert ment-e elébb nem is könyvek
hanem versek által a világ
mintha nem lenne elegendő
hogy egytől egyig mi lettünk mások
mások tükrében tükröződve
talán mégsem kicsinyesek
önzők és kisszerűek
nevetséges módon körbevizelve
s féltve magánterületecskéinket
amit nevezhetnék akár magánéletnek is
hogy a napról napra
körénk épített időben
nem mordulunk bele a telefonba
(a telefonkagylóba mondanám
ha lenne még) s fülünk mellett
nem engedjük el részleges
nagyothallást mímelve
a felénk irányuló mondatot
hogy nem zárkózunk be
és nem zárt be a bolt
csak igényesebben válogatunk
a polcokon
tudván hogy nem egy életre
s nem az örökkévalóságra
rendezkedünk be
de nem választunk
sem lejárt szavatosságú
sem gyorsan romlandó termékeket
s könnyű szívet szabadulunk meg
tárgyaktól amelyekkel már végképp
nem tudunk mihez kezdeni*

A folyónál

*A parton ketten állnak.
Szemközt a folyóval (arccal
a tengernek?) és a híddal,
háttal a fényképésznek, aki
megörökíti a látszatot.
A fénykép – mint minden fotográfia –
jótékonyan elfedi
a lefényképezhetetlen lényeket.
A félelemnek s a kifürkészhetetlennek
sem a homokban a parton, sem a képen nincs nyoma,
legfeljebb a férfi bátortalan karmozdulatában.
A nő minderről édeskeveset tudhat.
A fényképész jól távol tartotta magát a látványtól.
Egészen a strand sétányáig hátrált,
ne érje el a mozdulatlan némaság
s a hosszúra nyúlt vészjósló árnyék,
amit a két test vetett.
Nem tudni, borult-e vagy esteledett.
Olykor a látszat mögött felsejlik a lényeg.
Némely fényképek kíméletlenek.*

2016: Dance macabre Apokrif

In memoriam Bányai János, Gerold László
(Kertész I., E. P., Sz.-M. M., Réz Pál, Kocsis Z. stb.)

A holtaknak kijár a kegyelet –
de mit tegyünk, ha bennünk élnek,
ha továbbra is itt vannak velünk,
ha élökként, szavaikkal vesznek minket körül?

*B. J. és G. L. fönt kávéznak a mennyországban,
ahol Domi* édesanyja is, akit a fia a múltkor
(G. L. mesélte, van ennek jó néhány éve már)
mobiltelefonon hívott a PIM-ből,
járjon már közben az Úristennél,
beszélje meg vele, hogy földi vétkei ellenére
ne kelljen majd a pokol mélyére kerülnie.*

* Domonkos István

Domi akkor épp irodalmi díjat kapott,
 Svédországból utazott Pestre, hogy átvegye.
 Ez most a javított kiadás
 vagy sorstalanság inkább?, kérdezi B. J.,
 miközben Kertész és E. P. békésen boroznak
 egy felhőterazon.
 Remek, mondja G. L., holnap bemutató.
 Az egész univerzum legjava itt van.
 A vége daktilus és spondeus, azaz adóniszi sor,
 mint az én nevem metruma, mondja B. J.
 Közben a mennyei hegyről Szegedy-Maszáék,
 Réz Pál s az óslakos Balassa Péter
 ereszkedik lassú, megfontolt léptekkel.
 Sok munka után jó ez az ejtőzés, mondja Réz,
 aki nevét és anyagát tekintve,
 akár a szintén óslakos Vas István,
 a versbeszélőnek távoli rokona.
 De mi ez a hang? Távolról, újabb érkezőként
 (hányan jönnek még ebben az évben?!
 már el sem férünk egy fellegen!),
 gyerekarcán felnőttes szemölcsessel s ősz hajával
 Kocsis Z. alakja rajzolódik ki, amint könnyedén
 tol maga előtt egy súlytalan zongorát.
 Kiskarácsony, nagykarácsony.
 A zsebében is hangszer, egy játékszongora,
 vállán hosszú alpesi kürt (zenész barátom
 szerint némelyik lehet akár 5 méteres is).
 Ha zenében nem is, hosszú ősz haj
 műfajában versenyezhetnének, véli E. P.
 Rahmanyinov!, zengeti meg a húrokat Kocsis.
 Égiek harmóniája, mondja halkán, szinte magának E. P.,
 miközben SZ.-M. M. elégedetten bólogat.
 Ez most hanyadik változat?
 A javítottra gondolsz?, kérdezi B. J.
 Zsiványok!, szólal meg G. L.
 Amíg a függöny le nem gördül, csend legyen!
 B. J., fújjad arrább azt a füstfelleget,
 ha láthassam, és halljam is innen
 az égi páholyból a földi komédiát.